

og yderligere Regler, naar en Rystejer har besat sin Ryststrækning med flere Ruserækker, alt for saa vidt ingen anden gyldig Regel findes, hvorved er tænkt paa saadanne Forhold, som ovenfor beskrevet i Elbo Herred og fl. Steder.

For hver enkelt Aalegaard har man fastsat denne Afstand til 250 Favne paa Fangesiden af Aalegaarden i hele dennes Længde, saaledes at der til denne Side vil være et fredet Areal af denne Bredde, inden for hvilket der ikke maa drives noget Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab.

Naar Kommissionen har ansat denne Afstand til 250 Favne, da er den ikke vilkaarligt valgt, men grunder sig dels paa de forskellige i sin Tid fra Aalegaardsejere til Folketingets Fiskeriudvalg indkomne Andragender, dels paa Andragender fra Fiskere i Kjøbenhavn og Omegn, der i en for deres Fiskeri i Kalvebodstrand stadfæstet Bedtægt have ansat denne Afstand til 240 Favne, dels ogsaa paa de af Kommissionen selv andetsteds gjorte Sagtagelser.

I samtlige Andragender til Landstinget fra Aalefiskeriforeninger og Rystejeere er der vel anholdt om en Sidebestyttelse af 300 à 350 Favne; men Kommissionen har dog ment at kunne ned sætte denne Afstand til 250 Favne uden derved at træde berettigede Interesser for nær og samtidig indløbkomme et vistnok hos Fiskerne almindeligt næret Duffe om at saa Afstanden ansat noget mindre end 300 Favne.

Med Hensyn til Afstanden ud efter formener Kommissionen, at der bør ansættes en vis Afstand uden for det ifølge det foregaaende fredede Areal — et Løbælte — inden for hvilket, der ikke maa sættes Ruser.

Vel har der i Kommissionen været noget delte Meninger om Nytten af et saadant Løbælte, men det er dog fra flere Medlemmer med Styrke fremhævet, at en Tilladelse til at knytte Ruser umiddelbart til den yderste af Rystejerns vilde kunne foraarsage Hindring for Alens Gang til Aalegaardene paa Læsiden af den paagældende Aalegaard eller for de paa Væstiden anbragte fri Ruser, til Skade saavel for Rystejeeren, som for det fri Fiskeri, og man er derfor enedes om at fastsætte en om end kun ringe Bredde af dette Løbælte, nemlig 10 Favne. Udover denne Afstand har man trods Opfordring fra en Del Rystejeere, som af Hensyn til Røgt af de yderste Ruser have ønsket noget større Afstand, ikke ment at burde gaa. Paa den anden Side har man ment, at hvis det paa enkelte Ryststrækninger skulde vise sig heldigst saavel for Rystejeeren som for den fri Fisker at sætte Aalegaarde og fri Ruser i umiddelbar Forbindelse med hinanden, saa vilde man af sig selv enes herom og træffe den for Fiskeriets Drift heldigste Ordning i saa Henseende.

Hvad nu Anbringelsen af Ruserne uden for dette Løbælte angaar, da gælder det om at fastsætte Regler for at Ruserne sættes i en bestemt Retning, saaledes at de ikke spærre Alens Gang til Aalegaardene. Navnlig bør det forhindres, at de sættes paa tværs af Aalegaardenes Retning. Kommissionen foreslaar i denne Henseende, at Ruserne skulle anbringes i samme Kompasseretning som Aalegaardene med Fangeaabningen vendt mod Land. Dernæst er det af største Betydning saavel for Rystejerns Fiskeri som for den fri Fiskers Fiskeri, at der iagttages visse bestemte Afstande mellem de Ruserækker eller enkelte Ruser, som sættes uden for Aalegaardene.

For at komme til et Resultat med Hensyn til saadanne Afstandsbestemmelser har Kommissionen, saa vidt det har staet i dens Magt, nøje undersøgt Forholdene og søgt at komme til Erkendelse af, hvorvidt der overhovedet kan anbringes Ruser i 10 Favnes Afstand uden for Aalegaardene uden at skade Fiskeriet med disse. Fra visse Egne er det paastaet, at saadant ikke kunde gøres, navnlig fordi Alen, naar den kommer ind mod Rysten, vender om og gaar ud mod Dybet, naar den møder et Redskab paa sin Vej. Kommissionen har ikke kunnet komme til Erkendelse af, at denne Anskuelse er rigtig. Vel kan det, efter hvad Kommissionen antager, nok hændes, at Aaletrækket under rolige Vejrforhold afviger noget fra sin Retning ved Ruser, som det møder, men under saadanne Forhold siktes der saa godt som ikke noget. Naar derimod Vind, Vejr og Strømforhold begunstige Aalefiskeriet, saa at der er betydelig Fart i Alens Træk ind mod Land, anser Kommissionen det for meget usandsynligt, at uden for Aalegaardene staaende Ruser skulle genere disse, naar de ere stillede med tilbørlig indbyrdes Afstand.

Medens Kommissionen saaledes er af den Opfattelse, at Ruser udenfor det ovenfor omtalte Løbælte for Aalegaardene ikke i nogen væsentlig Grad ville skade disse Fiskeri, nærer den paa den anden Side, som alt anført, den Opfattelse, at visse Afstandsbestemmelser mellem Ruserne — en bestemt Orden i Fiskeriet — ere aldeles fornødne. Størrelsen af disse Afstande maa naturligt rette sig efter den Afstand, der findes mellem Aalegaardene. Hvor denne er ringe, hvor Aalegaardene staa tæt sammen, vil der udenfor